

LA MASIA

*Als amics de Relat,
a la vall de Relat,
al sol, a l'ombra i
a l'origina de Relat.*

Ad.

Aquesta masia d' ampla portalada,
ferida d'esquerdes, cara als quatre vents,
que de tan antiga ja té la teulada
com les boques velles que no tenen dents.

Aquesta masia desaparellada,
on la poesia corre pels recons,
que té sense branes l' ampla balconada
i té les finestres sense finestrons.

Aquesta masia de les cambres velles
—sales espaioses com els envelats—
que han daurat els somnis de tantes donzelles
i han sofert la prosa dels emblanquinats.

Aquesta masia que ofereix la taula
amb l'honorat prestigi dels menjars d'hostal,
on l'avi s'aixeca resant la paraula:
“En el nom del Pare lliura'ns de tot mal”.

Aquesta masia que fa olor de palla,
de celler i estable, i olor de suors
—suors de l'arada i de la magalla—
i un perfum de terra tanmateix gloriós

Aquesta masia on la masovera,
quan durant el dia tothom és al camp,
treballa i treballa —fogons i pastera—
i compta i recompta tota l'aviram.

Aquesta masia on la masovera,
quan algun captaire demana un present,
s'en va solemniosa cap a la pastera
i llesca una llesca de pa de forment.

Aquesta masia que convida a entrar-hi
quan la nit davalla al toc d'oració
per veure-hi els avis remugar el rosari,
carregats d'arrugues i de devoció.

Aquesta masia que en obrir les portes,
quan per les finestres hi entra el dematí,
sembla que obri els parpres per veure les hortes
si encara conserven la verdor d'ahir.

* * *

Un temps l'he estimada aquesta masia
i encara l'estimo dintre els meus records;
aquells jorns joiosos de la pagesia
que ara fan que plori en mirar-los morts!

Qui pogués tornar-hi a gaudir-hi el riure
de l'àuria infantesa, entre aquell serrat
on el vent mormola la cançó del viure!...
Qui pogués tornar-hi, lluny de la ciutat!

I l'ànima omplir-se de la benaurança
quieta i solemne d'aquell caseriu
que ara, en recordar-lo, m'omple d'enyorança
com l'ocell que enyora les parets del niu.

Qui pogués tornar-hi a pendre-hi estada
i els vespres asseure's davall de l'escó
tenint a la vora la dona estimada
i amb les mans creuades resar l'oració.

Bartomeu Soler

BARTOMEU SOLER

Escrita a Terra del Foc, l'any 1915.